

Pete Johnson

Metode de a învinge
plictiseala la școală

Ghidul lui Harvey

Traducere din limba engleză de
SORIN PETRESCU

CORINT JUNIOR

AVERTISMENT PENTRU TOȚI CITITORII!

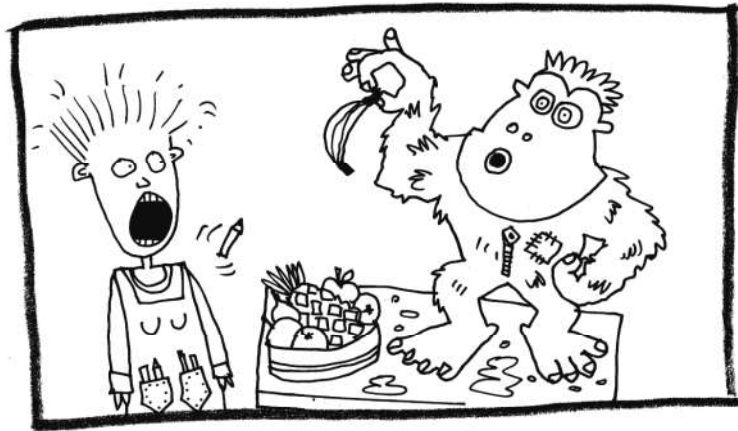
Acest jurnal se adresează elevilor de pretutindeni, și nimănui altcuiva! Așa că trebuie ținut permanent într-un loc sigur! Nu permiteți niciodată (repet, *niciodată*) vreunui părinte sau profesor să citească această carte, pentru că se vor îngrozi de-a dreptul!

Vă mulțumesc anticipat pentru amabila voastră cooperare!

Harvey

Capitolul I

MIERCURI, 4 IANUARIE

Tot ce am făcut în pauză a fost să mă deghizez într-o gorilă. Și nu poți să spui că este împotriva regulamentelor școlare, pentru că nu este. A fost o provocare extraordinară. Cea mai bună pe care am lansat-o vreodată. Iar costumul de gorilă îmi venea ca turnat! Fusesse închiriat de un vecin de-al lui George, colegul meu, iar George reușise „să-l împrumute”, înainte să fie înapoiat. Mă simțeam tare bine în el. Cred că ar trebui să se renunțe la uniforma noastră anostă și să ni se permită să venim toți înțoliți în costume de gorilă. Am fi mult mai fericiți. În fine, am țopăit până la sala de sport unde am început să mă legăn de

bare. Am fost răsplătit cu numeroase ovații (aproape jumătate din școală îmi urmărea performanța).

Ultimul act al provocării era să intru în atelierul de Arte Plastice și să înșfac o banană din fructieră. Credeam că va fi foarte ușor, și a și fost — asta până când cineva a început să țipe. Foarte tare! Doamna Wadlow, profesoara de Arte, ar fi trebuit să-și bea cafeaua în cancelarie, împreună cu ceilalți profesori. Dar nu, ea a ales să tragă un pui de somn. S-a trezit din ațipeală ca să vadă un figurant din *Planeta maimuțelor* jefuindu-i atelierul. Așa că nu i-am găsit nicio vină că urla ca scoasă din minți. Asta este și motivul pentru care i-am spus cu o voce liniștitoare:

— Nu vă speriați, doamnă Wadlow. O să-mi dau capul jos ca să vedeți că sunt eu: Harvey!

Dar nici măcar atunci când m-a văzut că-i zâmbesc într-un mod extrem de prietenos nu s-a liniștit. În schimb, și-a lipit fața de a mea — oferindu-mi o excelentă perspectivă asupra mustății cuibărite deasupra buzei superioare — și a început să-mi împuie capul cu acuze despre comportamentul revoltător pe care îl aveam. Rămăsesem țintuit locului, dorindu-mi doar să plece și să-și radă mustața, când dintr-odată s-a lăsat o tăcere adâncă.

Asta nu putea să însemne decât un singur lucru — directorul-adjunct, domnul Monslow, Monstrul, cum îl porecliserăm noi, tocmai se materializase. Este cel mai înfricoșător profesor din tot sistemul solar. Darth Vader, din *Războiul Stelelor*, ar putea lua lecții de îngrozit oamenii de la el. Are cam două sute de ani, e un pic cocoșat și stă la pândă prin școală cu o expresie morocănoasă, ca și cum tocmai ar fi înghițit ceva acru. O singură privire să-i arunci, și nu vei mai zâmbi niciodată.

— Ce se petrece aici? a întrebat cu vocea lui joasă, sumbră, de cioclu.

Numaidecât, doamna Wadlow a început să mă acuze de... în fine, cam de tot, ca să fim exacti. Ba a mai adăugat și că am scos zgomote dezgustătoare. Chiar nu știe nimic despre viața în sălbăticie? Mi s-a cerut să mă schimb și să mă prezint în șopronul mohorât al Monstrului, care-i folosește drept birou. M-am așezat în fața biroului său, în vreme ce el se holba pe fereastră. După vreo douăzeci de ani, s-a întors încet către mine. Fața lui, ca un măr mic și zbârcit, expunea una dintre expresiile alea complet paradite.

— Nu sunt deloc mulțumit, a gemut el.

Străduindu-mă să păstrez un ton prietenos, i-am strigat:

— Ah, ce rău îmi pare! Vă pot ajuta cu ceva?

— Nu sunt deloc mulțumit de comportamentul tău, a șuierat el. Anul ăsta numele tău mi-a fost adus la cunoștință de câteva ori deja. Și acum spectacolul deșănțat din atelierul de Arte! Ai vreo explicație pentru toate astea?

Sigur că aveam, dar nimeni nu ar fi înțeles vreodată. Așa că am spus:

— Credeam că aș putea să mai înseninez atmosfera.

— Să înseninezi atmosfera!

A mestecat aceste cuvinte, cu o expresie de dezgust pe față. Apoi a dublat pedeapsa obișnuită, spunându-mi că, pe deasupra, trebuia să-i trimit o scrisoare de scuze doamnei Wadlow. (De ce? Pentru că o trezisem din amorțea?)

— Și nu vreau să te mai văd pe aici, a adăugat el.

— Păi, nu pot decât să fiu de acord cu dumneavoastră în această privință, am spus, râzând scurt.

Dar el nici gând să-mi zâmbească, s-a mărginit doar să-și miște sprâncenele într-o manieră foarte amenințătoare.

*

4:30 p.m.

Ajuns acasă, i-am găsit pe tata, mama și Claudia (sora mea din cale-afară de agasantă) pălăvrăgind în jurul mesei din bucătărie — asta până am apărut eu. Apoi, toți s-au oprit brusc și au început să se zgâiască la mine ca și cum aș fi fost ceva ce comandaseră de la magazin și aveau de gând să-l returneze de urgență. După care mama și Claudia s-au ridicat și au ieșit fără să scoată o vorbă. Era clar că se petrecea ceva. Curând am aflat și ce anume. Monstrul îl sunase pe tata ca să se plângă de „comportamentul meu nerușinat” de astăzi.

Tata nu era supărat și nici sarcastic. Nu e stilul lui. Dar era tare dezamăgit de mine.

— Nu așa trebuie să te porți, mi-a spus el.

Omul nu-și dă seama: a mă purta prostește e singurul mod în care pot suporta monotonia ucigătoare de la școală. Pe de altă parte, fac prinsoare că tata a fost un elev silitor. Chiar și acum, când este chemat la ședințele cu părinții, se așază în prima bancă, cu carnetelul în mână, arătând așa de entuziast încât ai crede că cineva se pregătește să-i dea un premiu. Claudia (care e cu doi ani mai mare ca mine) este la rândul ei cea mai înfiorătoare tocilară din școală.

Așadar, iată-ne: o familie de tocilari notorii și un copil ca mine. Nițel idiot. Mă rog, scoateți „nițel” din propoziție.

— Nu vrem să-ți distrugi toate șansele! a spus tata. Te-am dat la o școală cu o reputație excelentă.

Cu niște ani în urmă, nici măcar nu exista uniformă. Apoi, a venit directorul ăsta lipsit complet de gust. Nu e de găsit dacă vrei să dai de el (apare cam o dată pe săptămână în ziarul local, dând mâna cu vreun om de afaceri), dar școala a devenit un loc foarte căutat datorită „puternicului simț al comunității” (luați o pauză cât timp mă prăpădesc de răs) și „disciplinei ferme”.

Tata a spus:

— Până când comportamentul și atitudinea ta nu se vor îmbunătăți, nu vei mai primi bani de buzunar.

Nu mă așteptam la una ca asta.

— Doar pentru că am îmbrăcat un simplu costum de gorilă...? am început eu să mă plâng pe un ton indignat.

— Te rog, nu o lua ca pe o pedeapsă, a zis el.

— Păi, atunci ce e?

— O șansă să te gândești și să schimbi direcția.

— Aș gândi mult mai bine cu ceva bani în buzunar, i-am răspuns eu.

— În ciuda acestui fiasco, a spus tata, noi credem că ești foarte capabil, dar nu ai fost încă îndrumat pe drumul cel bun. Și mai știm că nu ne vei dezamăgi.

Apoi a început să se uite la mine cu o speranță așa de mare, încât a trebuit să întorc privirea.

6:15 p.m.

Micul discurs revigorator al tatei a avut efect asupra mea. Trebuie să recunosc asta. Ba chiar mă holbam într-un manual de Mate, când Claudia a dat buzna în camera mea. Aflase desigur că mă deghizasem în gorilă și era tare furioasă pe chestia asta (fac de rușine numele familiei și tot tacâmul). Apoi a spus:

— Ia întreabă-mă, ce am făcut azi la școală?

— Doar dacă-mi promiți că n-o să-mi spui, i-am replicat eu.

— Domnul Kay ne explica o ecuație pe tablă, dar s-a încurcat și a trebuit să mă ridic...

— Nivelul de interes, zero, am anunțat-o.

— Îți explicam doar că sunt persoana ideală care te poate ajuta să o scoți la capăt cu școala în zilele ce vin.

După care a înhățat pur și simplu manualul.

— Dă-mi-l imediat înapoi, am mârâit eu.

— Nu fi idiot, Harvey, vreau să te ajut.

— Ba deloc, pentru că tocmai plecai. Și oricum, doar te prefaci că mă ajuți, ca mama și tata să creadă că ești și mai grozavă decât până acum... așa că, te rog, șterge-o și încearcă în altă parte.

— Bine, a suspinat ea, dacă faptul de a fi cunoscut drept prostul clasei te face fericit...

— Da, îmi convine de minune! i-am răspuns.

S-a repezit afară și, după câteva clipe, am auzit icnetele oripilate ale tatei și mamei la auzul vorbelor pe care i le adresasem. Stupid. Idiot. Cel mai obraznic băiat din fundul clasei. Adică eu. Deși personal nu cred că sunt rău. Nu chiar atât de rău. Doar că pentru mine școala e fantastic, spectaculos, halucinant de DEPRIMANTĂ. Ca să nu mai spun PLECTISITOARE. Așa că încerc să înviez puțin lucrurile. Sunt un fel de foc de artificii uman, pe bune: arunc o pată de culoare pe pâza cenușie a școlii, făcând ceva cu totul ieșit din comun. Cum ar fi o provocare. Când am început să merg la școală am fost primul băiat care a executat dansul puiului pe

terenul de sport. Și după asta am ținut-o tot așa. În aceeași săptămână, m-am băgat într-un tomberon care a fost golit cu mine înăuntru. Nu după mult timp, m-am cocoțat în pomul de Crăciun de la școală, am defilat prin fața casei unui prieten agitând o pancartă pe care scria „Sunt sonat” și am întrebato pe o bucătăreasă guralivă dacă vrea să se mărite cu mine.

Altă dată, m-am dus la cea mai țăfnoasă profesoară din școală și i-am spus:

— Vă rog, doamnă, vreau pipi.

Nu e de mirare că eram cunoscut drept Regele Îndrăznelilor.

Apoi, în septembrie anul trecut, când m-am mutat la școala asta nouă, l-am cunoscut pe George. Niciodată însă nu aș fi bănuț că vom deveni frați de îndrăzneală. E cam cu o jumătate de kilometru mai scund decât mine, are niște ochi uriași și cenușii, care-l fac să arate ca și cum ar fi în viață de cel puțin două sute de ani. Și este și extrem de grav — merge tot timpul încruntat. Într-o zi, după ore, și-a uitat mobilul la școală. M-am întors cu el și am început să vorbim. Am descoperit că amândurora ne place să observăm comportamentul păsărilor, să citim și să mâncăm ciocolată. Așadar, aveam foarte multe în comun, iar în